Turkish Studies
International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 10/4 Winter 2015, p. 363-372
DOI Number: http://dx.doi.org/10.7827/TurkishStudies.8067
ISSN: 1308-2140, ANKARA-TURKEY

ESKİ ANADOLU TÜRKÇESİNDE BİRLEŞİK CÜMLELERDE İÇ CÜMLENİN ÖZNESİNİN GENİTİF DURUM İLE YETKİLENDİRİLMESİ*

*Ahmet Naim ÇİÇEKLER***

ÖZET

Bu çalışmada, Batı Türkçesinin ilk evresi olan Eski Anadolu Türkçesinde iç cümle öznesinin aldığı genitif durum eki, Minimalist Program çerçevesinde, derlem tabanlı bir yaklaşımla incelenmiştir. Türkiye Türkçesinde iç cümlenin öznesi, –DIk, -AcAk ve –mA morfemleri ile adlaştırılmış yüklemlerle uyuma girerek genitif durumla yüklenmektedir. Genitif durum yükleme ise iç cümle içerisinde gerçekleşmektedir. Türkçenin tarihî dönemlerinden biri olan Eski Anadolu Türkçesinde ise kısmen Türkiye Türkçesiyle paralellik göstermektedir. Eski Anadolu Türkçesinde iç cümle yükleminin adlaştırılması –DIk ve –AcAk morfemleri ile yapılırken iç cümle öznesi tıpkı Türkiye Türkçesinde olduğu gibi bu morfemleri almış adlaştırılmış yüklemle uyuma girmektedir. Yapılan incelemede Türkiye Türkçesindeki adcıl uyum gösteren yapılardaki durum yetkilendirmede görülmeyen nominatif durum yetkilendirmenin de Eski Anadolu Türkçesinde gerçekleştiği görülmüştür. Eski Anadolu Türkçesinde adcıl uyum yapılarında iç cümlenin öznesi yüksek oranda nominatif duruml yetkilendirilirken genitif durumla yetkilendirmenin de sıklığı az olmakla birlikte bulunduğu görülmüştür. MAXQDA nitel veri analizi programı ile yapılan sayısallaştırmalar sonucunda, 13. yüzyılda % 78; 14. yüzyılda % 85; Eski Anadolu Türkçesinin son dönemi olan 15. yüzyılda ise % 62 ile adcıl uyum gösteren yapılar nominatif durumla yetkilendirilmiştir. İncelenen örnekler sonucunda, Eski Anadolu Türkçesinde iç cümle öznesinin genitif-nominatif durumu Türkiye Türkçesinin aksine seçimlik olarak yüklendiği incelenmiştir. Bu çalışmada Eski Anadou Türkçesinden derlenen örnekler ışığında iç cümlenin öznesinin genitif durumu hangi şartlarda aldığı incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Eski Anadolu Türkçesi, Türkiye Türkçesi, Durum Yükleme, Genitif Durum, Nominatif Durum.

---

*"Eski Anadolu Türkçesinden Türkiye Türkçesine Birleşik Cümlelerde İç Cümledeki Özne Konumunun Durum Özelliklerine Tarihsel Bir Bakış" isimli doktora tezinden üretilmiştir.

Bu makale Crosscheck sistemi tarafından taranmış ve bu sistem sonuçlarına göre orijinal bir makale olduğu tespit edilmiştir.

** Arş. Gör. Dr., İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Dilbilimi Bölümü, El-mek: acicekler@gmail.com

GENITIVE CASE LICENSING IN THE SUBJECT OF COMPUND CLAUSES IN OLD ANATOLIAN TURKISH

ABSTRACT

It is indicated by some researchers that in Western and Eastern group of Turkic Language there is genitive case assignment, but this process of assignment is made in different ways. Miyagawa (2008) mentions there are two different genitive case assignments in Altaic languages. One is C-licensing, the other is D-licensing. And Modern Turkish belongs to the C-licensing catetogry.

In structures of Modern Turkish showing nominal coherence, the inner clause subject is assigned with genitive case. In other words, the inner clause subject is assigned with genitive case as a result that the inner clause predicate taking –DIk, -AcAk, and –mA morphemes takes a possessive suffix coherent with the subject. Miyagawa (2008) shows Modern Turkish within the category of Tüm-assigning languages. The process of assigning the inner clause subject with genitive case takes place in inner clause.

Another issue related to the assignment of genitive case in Modern Turkish is that supposing the processes mentioned above take place within the inner clause, it is obligatory for the inner clause subject to be assigned with genitive case. In Old Anatolian Turkish, genitive case assignment occurs with morphemes –DIk, and –AcAk. The inner clause predicate nominalized with these two morphemes has a harmony with its subject by taking a possessive suffix coherent with the subject; and as a consequence of this harmony, the process of assigning the inner clause subject with genitive case takes place. That is to say, just like in Modern Turkish, genitive case assignment occurs with processes taking place within the inner sentence. Accordingly, Old Anatolian Turkish, which is a historical period of Modern Turkish, must be considered in Tüm-assigning languages. Because of the reasons mentioned above, the assignment of inner clause subject with genitive case in Old Anatolian Turkish shows similarity with Modern Turkish, but genitive case assignment, contrary to Modern Turkish, is seen as a result of studies to be used optionally. Whereas there is not nominative case assignment in structures showing nominal coherence in Modern Turkish, it is seen in Old Anatolian Turkish that structures showing nominal coherence are assigned also with nominative case. Moreover, nominative case assignment is proportionately more than genitive case assignment.

In 13th century texts the subject is seen to be assigned with nominative and genitive cases in positions where there is nominal coherence. When a comparison is made between two cases, the frequency of nominative case (%78) is seen to be more than genitive case (%22).

In texts from 14th century, it is seen that in inner clauses where there is nominal coherence the sentence is assigned with %85 nominative and % 15 genitive cases in proportion. This situation shows the appearance in 14th century has a dual structure. In proportion to the previous century, as the main reason of the increase in nominative

case, we may put forward that –AcAK morpheme began to be used and it chose mainly the nominative case.

When texts from 15th century, which is accepted to be the last period of Old Anatolian Turkish, are analyzed; it was observed that nominative case is % 62 and genitive case is % 38. Compared to 14th and 15th centuries, the rate of genitive case assignment in sentences with nominal coherence increased clearly. This shows the case suffix which the inner clause subject is assigned to became closer to genitive case.

Miyagawa (2008) states about Turkish that the inner clause subject is only assigned with genitive case; but that situation is optional in Japanese, that is to say, both nominative and genitive case assignments are possible. The optional situation between genitive and nominative cases seen in Old Turkish is also observed in Old Anatolian Turkish even if nominative case assignment is more in proportion. As a result, predicates in Old Anatolian Turkish to which –DIk and–AcAk morphemes are added have nominal coherence with their subjects. As a consequence of this coherence, contrary to Modern Turkish, not the obligatory genitive case, but the optional assignment of both two cases is possible.

When we analyze the general proportion of Old Anatolian Turkish, nominative case assignment is seen as % 73 and genitive case assignment is % 27. When sample sentences assigned with both nominative and genitive cases are analyzed, no formal or syntactic difference is encountered between them. This case supports the argument of Guzev and Deniz-Yılmaz (1999) asserting some affixes are used optionally in Old Anatolian Turkish, which is based on Melnikov's principle *Using Affixes Economically (Eklerin Tasarruflu Kullanılması)* in Turkish. Thus, as there is no parameter about what situations are available for nominative and genitive case assignment in structures showing nominal coherence, it can be stated that, in Old Anatolian Turkish, the inner clause subject assigns either nominative or genitive case optionally in structures showing nominal coherence.

Brieafly, genetive case in Modern Turkish is assigned by –DIk, -AcAk and –mA when these morfems aggree with the subject of inner clause. The genetive case assignmet occurs inside the inner clause. Old Anatolian Turkish which is a historical period of Modern Turkish shows parellelism with Modern Turkish in that the genetive case assignmet occurs in inner clause also. In Old Anatolian Turkish genetive case assignment is optional on contrary to Modern Turkish. In this study, under which circumstances genetive case assignmet in Old Anatolian Turkish will be examined.

Key Words: Old Anatolian Turkish, Modern Turkish, Case Assignment, Genetive Case, Nominative Case.

GİRİŞ

Türkiye Türkçesinde iç cümlenin öznesi adcıl, uyum gösteren ad cümleciklerinde, ilgi cümleciklerinde ve eklenti cümleciklerinde genitif durum ile yüklenmektedir. Ayrıca genitif durumun yüklenebilmesi için iç cümle öznesinin –DIk, -AcAk ve –mA morfemleri alan iç cümle yüklemiyle uyumlu bir iyelik eki alması gerekmektedir.

(1)

Ben senin eve ulaştığını düşünmüştüm.

(2)

Ahmet Esat'ın okula gideceğini söyledi.

(3)

Öğretmen öğrencilerin ödevlerini yapmamalarına çok kızdı.

(1), (2) ve (3) numaralı örneklerden görüldüğü üzere iç cümlelerin isimleştirilmiş yüklemleri, iç cümlelerin özneleriyle uygun iyelik eki alarak uyuma girmektedir. Bu uyum sonucunda iç cümlenin öznesi genitif durum ile yüklenmektedir.

Kornfilt (1984), Öztürk (2004) ve Ulutaş (2008) Türkçede iç cümlenin öznesinin Tüm[0] tarafından yetkilendirildiğini savunmaktadırlar. Aygen (2002) ise iç cümlenin öznesinin dışsal A-başı tarafından genitif durum ile yetkilendirildiği görüşünü savunmaktadır.

Türkçenin tarihî devirlerinden olan Eski Anadolu Türkçesinde (XIII- XV. yüzyıllar) iç cümlenin öznesinin genitif durum ile yüklenmesinin Türkiye Türkçesiyle Bel-yetkilendirme özelliğine sahip olması bakımından benzerlik gösterirken, genitif durumun seçimlik olması bakımından farklılık göstermektedir.

Eski Anadolu Türkçesine bakıldığında iç cümlede genitif durum özelliğinin yetkilendirilmesinde –DIk ve –AcAk biçimbirimlerinin temel rol oynadığı görülmektedir. Bu nedenle çalışmanın bu bölümünde öncelikle söz konusu biçimbirimlerin genel görünümü literatür çerçevesinde tanıtılacak, daha sonra yüzyıllar bazında genitif durumun görünümü betimlenecektir.

İfade ediş biçimleri farklı olsa da –DIk ve –AcAk biçimbirimleri üzerine çalışan araştırmacılar birbirine yakın görüşler ortaya koymuşlardır. Her iki biçimbirimin Türkçede farklı kullanımları olmasına rağmen aşağıda çalışma konusu ile alakalı olarak iyelik ekli kullanılış biçimleriyle ilgili kısımlar verilecektir.

Banguoğlu (2007) –DIk biçimbirimini *Geçmiş Sıfatfiilleri* başlığı altına almıştır. İç cümlenin öznesinin (Banguoğlu eserinde *kimse* olarak adlandırıyor) yükleme katılabilmesi için genitif durum (*kimin hali* olarak geçiyor) ile yüklenmesi (Banguoğlu 2007: 568) gerektiğini belirtmektedir.

Banguoğlu (2007: 426-427) –AcAk partisibini *Gelecek Sıfatfiilleri* bahsi altında incelemektedir. (Banguoğlu 2007: 426) –AcAk biçimbiriminin iyelik eki almış şekillerinin tıpkı –DIk biçimbirimi gibi ana cümlenin bir unsuruna sıfat olduğunu belirtir. –DIk biçimbiriminde olduğu gibi iç cümlenin öznesi konumundaki ögenin genitif durum ile yetkilendirildiğinden ise bahsetmez.

Jean Deny iç cümlenin öznesini ve yüklemini *mantıkî fâil* ve *mantıkî yüklem* olarak adlandırmaktadır (Deny 2012: 750-758). İç cümlenin öznesinin nasıl genitif durum ile yüklendiğini ise şu şekilde açıklamaktadır:

-DIK'lı ve –ACAK'lılar da dâhil, bütün iş adları bir cümleciğin mantıkça yüklemi görevini şu şartlarla görebilir:

1. Bir iyelik ekini almış olmak şartıyla.

İyelik eksiz olan bir iş adı, bulunduğu cümlenin basit bir sözcüğü sayılır (Deny 2012: 757).

Yine Deny *mantıkî özneyi* ise şu şekilde açıklar:

Kip fiilinden yapılma bir ad kipi veya bir sıfat-fiil olduğu zaman (mantıkça) özne adı geçen kip ile beraber iyelik ilgisi ortaya çıkarır ve bu ilgide tamlayan görevini üstlenir; o zaman çekimsiz fiil tamlanan temsil etmiş sayılır ve bu salahiyetle iyelik ekini alır (Deny, 2013: 753).

Görüldüğü üzere Deny Türkçenin yapısına uygun bir şekilde iç cümlenin öznesinin hangi hâllerde genitif durumla yetkilendirildiği hususunu 1920'li yıllarda açıklamıştır. Bu da Deny'nin Türk gramerciliğinde ne denli önemli bir yeri ve öncü bir kişiliğinin olduğunun ispatıdır.

Saadet Çağatay, -DIk'in pek çok ekle genişletilebilen ve sık kullanılan geçmiş zaman bildiren bir sıfat-fiil olduğunu belirtmektedir. İyelik eki almış şeklinin ise bir isme sıfat olduğunu söylemektedir (Çağatay: 526-527).

Muharrem Ergin de –DIk partisibinin geçmiş zaman ifade ettiğini ve kullanım olarak çok yaygın bir biçimbirim olduğunu vurgulamaktadır (Ergin 2008: 335). Bu biçimbirimin iyelik ekleriyle beraber kullanılmasını ise şu şekilde açıklamaktadır:

Bu ekin dikkati çeken tarafı bilhassa iyelik eki alarak kullanılmasıdır. İyelik eki almayan şekilleri pek fazla kullanılmaz. Kullanış sahasına hemen hemen daima iyelik ekli şekilleri çıkar ve böylece en geniş ölçüde kullanılır. Iyelik eki tabiî diğer partisiplere de gelir. Fakat bu partisipte iyelik eki partisip eki ile adeta kaynaşmış bir durumda bulunur (Ergin 2008: 335).

Ergin –AcAk biçimbirimini ise gelecek zaman ifade eden ve kullanım sıklığı olarak da yoğun bir şekilde kullanılan bir partisip eki olarak tanımlamaktadır. (Ergin 2008: 336)

Gürer Gülsevin (2011: 123), -dUk biçimbirimini *kendisinden sonra bir iyelik eki ile birlikte kullanılan çok işlek bir ek* olarak tanımlarken –AcAk biçimbirimini de gelecek zaman için kullanılan işlek bir sıfat-fiil eki olarak tanımlamaktadır.

Mustafa Özkan (2009: 149-151), -DIK sıfat-fiilinin geçmiş zaman ifade ettiğini ve Eski Türkçeden beri yaygın olarak kullanılan bu ekin Batı Türkçesine geçişle beraber daha çok iyelik ekli kullanımının olduğunu belirtir. – AcAk sıfat fiilinin de gelecek zaman ifade ettiğini ve ekin ilk olarak XII. yüzyılda kullanıma girdiğini ifade etmektedir.

Eski Anadolu Türkçesi Metinlerinde Genitif Durum Yükleme

Eski Anadolu Türkçesi metinleri incelendiği zaman iç cümlenin öznesinin genitif durumu seçimlik olarak yüklendiği görülmektedir.

(4)

Sen yandurdugun çerâk bildük ebedî yana

Sen-Ø yan+DUR+DUK-UN çerâk bil-DÜ-K ebedî yan-A

Sen-NOM yan+ETR+PART-İYE çerâk bil+GGZ-1ÇK ebedî yan-İST

[Biz senin yaktığın mumu ebedî yanar bildik.]

(Tatçı: 261)

(5)

Ben içdügüm âb-ı hayât(dur)

Ben Ø iç-DÜG+ÜM âb-hayât (dur)

Ben+NOM iç-PART+1 TKİ âb-ı hayât (BİLD).

[Benim içdiğim ölümsüzlük suyudur.]

(Özmen 2001: 35)

(6)

Yâ Yusuf, bu, sen bizi da‘vet itdügün kanku dindür ki biz ana tapavuz didiler.

Yâ Yusuf, bu, sen Ø biz+İ da‘vet it-DÜK+Ü+N kanku din+DÜR ki biz a+N+A tap-A-VUZ di-Dİ-LER.

Yâ Yusuf, bu, sen+NOM biz+AKK da‘vet it-PART+BÜ+2TKİ kanku din+BİL ki biz a+ZN+DAT tap-İST-2ÇK di-GGZ-3ÇK.

[Ya Yusuf, bu, senin bizi davet ettiğin din hangisidir ki biz ona tapalım dediler.]

(Cemiloğlu 2000: 44)

Yukarıdaki örnek cümleler incelendiğinde ise iç cümlelerin özneleri adlaştırılmış yüklemleri ile uyuma girmiş olmasına rağmen genitif yerine nominatif durum ile yetkilendirilmişlerdir.

(7)

Mūsā anun öleceğini bilürdi.

Mūsā Ø o+NUN öl-ECEK+ 3 TKİ+AKK bil-ÜR-Dİ

Mūsā+NOM o+GEN öl-PART+ 3 TKİ+AKK bil-GZ-GGZ 3TK

[Musa onun öleceğini bilirdi.]

(Uysal 2010: 52)

(8)

Hemân sen benim dediğim gibi eyle.

Hemân sen [ben+İM de-DİK+İ+M gibi eyle

Hemân sen+NOM [ben+GEN de-PART+1TKİ gibi] eyle

[Sen hemen benim dediğim gibi yap.]

(İnalcık 1989: 50)

(9)

anlarun ne kıldukların dahı bilür.

Anlar+UN ne kıl-DUK+LAR+I+N dahı bil-ÜR.

Onlar+GEN ne kıl-PART+3ÇKİ+AKK dahı bil-GZ

[Onların ne yaptıklarını bile bilir.]

(Dalkıran 2006: 80)

Yukarıdaki örnek cümleler incelendiğinde ise Türkiye Türkçesiyle bir pararellik gözlemlenmektedir. İç cümlelerin özneleri ve yüklemleri arasında iyelik ekiyle sağlanmış bir uyum vardır ve bu uyum sonucu iç cümlelerin özneleri genitif durum ile yetkilendirilmiştir.

Miyagawa (2008), Türkçe için iç cümlenin öznesinin sadece genitif durum ile yetkilendirildiğini, Japoncada ise bu durumun seçimlik olduğunu, yani hem nominatif hem de genitif durumun yetkilendirilmesinin mümkün olduğunu belirtmektedir. Eski Türkçede görülen genitif ve nominatif durum arasındaki seçimlik durum[1], her ne kadar nominatif durum yetkilendirilmesi oransal olarak daha fazla olsa da, Eski Anadolu Türkçesinde de görülmektedir. Sonuç olarak Eski Anadolu Türkçesinde –DIk ve –AcAk biçimbirimlerinin eklendiği yüklemler özneleriyle adcıl uyuma girerler. Bu uyum sonucunda Türkiye Türkçesinin aksine zorunlu olarak genitif durum değil, seçimlik olarak her iki durum ekinin yetkilendirilmesi de mümkündür. Miyagawa (2008) Türkiye Türkçesini Tüm-yetkilendiren diller kategorisinde göstermektedir. Yani iç cümlenin öznesinin genitif durumla yetkilendirilme işlemi iç cümle içerisinde gerçekleşmektedir. Türkiye Türkçesinde genitif durumun yetkilendirilmesiyle ilgili bir diğer husus da yukarıda bahsedilen işlemlerin iç cümle içerisinde gerçekleştiği takdirde, iç cümle öznesinin genitifi durum yüklenmesi zorunlu bir işlemdir. Eski Anadolu Türkçesinde genitif durum yükleme belirtilen iki morfem ile iç cümle yükleminin öznesiyle uyumlu bir iyelik eki alması sonucu iç cümle içerisinde gerçekleşmektedir. Eski Anadolu Türkçesinde iç cümle öznesi bu uyum sonucu sadece genitif durum değil nominatif durumla da yetkilendirilmektedir. Yani Eski Anadolu Türkçesinde iç cümle öznesini adcıl uyum gösteren yapılarda seçimlik olarak görülmektedir. MAXQDA veri analiz programıyla yaptığımız oranlamada ise iç cümle öznesi 13. Yüzyılda % 78 ile nominatif durum ile yetkilendirilirken % 22 ile nominatif durum ile yetkilendirilmekte; 14. Yüzyılda % 85 ile nominatif durum ile yetkilendirilirken % 15 ile genitif durumla yetkilendirilmekte Eski Anadolu Türkçesinin son dönemi olan kabul edilen 15. Yüzyılda ise nominatif durum % 62 ile yetkilendirilirken genitif durum ise % 38 ile yetkilendirilmektedir. Oluşturduğumuz derlem sonucunda çıkan yüzdelere göre iç cümle öznesi her ne kadar nominatif durumla sayısal olarak çok daha fazla oranla yüklense de nominatif veya genitif durumla yetkilendirilen örnekler arasında sözdizimsel veya anlambilimsel ayırıcı bir özellik bulunmamaktadır. Bu durum da iç cümle öznesinin genitif veya nominatif durumu seçimlik olarak yüklendiğini göstermektedir.

[1] Guzev ve Deniz-Yılmaz (1999) makalelerinde Eski Anadolu Türkçesinde bazı eklerin Melnikov'un ileri sürdüğü Türkçede *eklerin tasarruflu kullanılması* ilkesiyle de bağdaşacak şekilde seçimlik olduğunu ileri sürmektedir.

Ben gittim O[*benim* gittiğimi] zannetti.

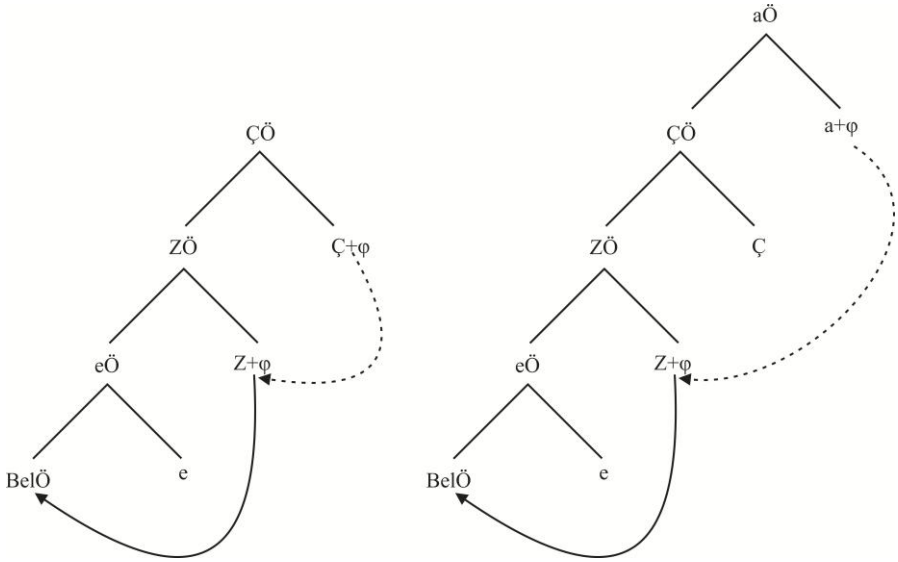

Şekil 1. Nominatif ve Genitif Durum Yükleme

SONUÇ

Eski Anadolu Türkçesinde yukarıda açıklanan uyum paradigmaları aynen işlerken adcıl uyumun seçimlik olduğu da eklenmelidir. Dolayısıyla Eski Anadolu Türkçesinde adcıl uyum sonucu seçimlik olarak hem nominatif hem de genitif durum yüklenebilir.

Şimdi hak yendügini bildük. Mūsā anun öleceğini bilürdi.

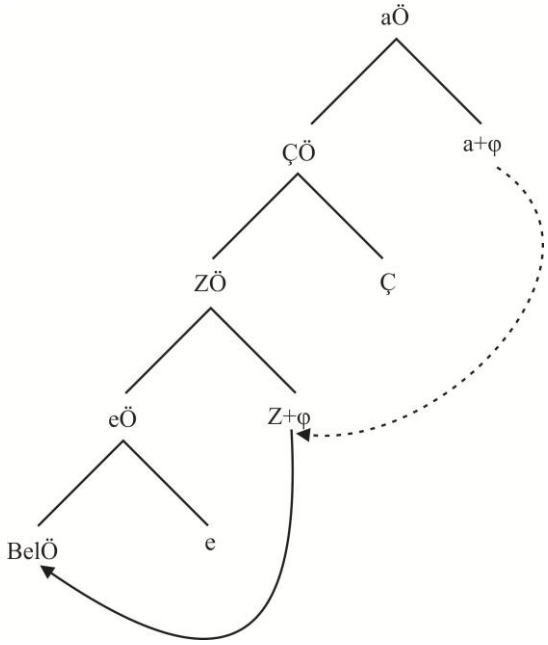

Şekil 2. Eski Anadolu Türkçesinde Durum Yükleme

Her iki durumun yetkilendirilmesinde uyum paradigması aynen gerçekleşirken "Şimdi hak yendügini bildük." cümlesinde nominatif durum yüklenmekte, "Mūsā anun öleceğini bilürdi." cümlesinde ise genitif durum yüklenmektedir. Fakat her iki durum yüklenmesi işleminin dizim ağacında gösterimi ise (2)'de olduğu gibi gerçekleşmektedir.

KAYNAKÇA

AYGEN, G.: 2002, Finiteness, Case and Clausal Architecture, Yayımlanmamış Doktora Tezi, Boston, **Harvard Üniversitesi**.

BANGUOĞLU, T.: 2007, **Türkçenin Grameri**, Ankara, Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu (Türk Dil Kurumu Yayınları: 528).

CEMİLOĞLU, İ.: 2000, **14. Yüzyıla Ait Bir Kısas-ı Enbiyâ Nüshası Üzerinde Sentaks İncelemesi**, Ankara, TDK Yayınları.

CSATÓ, E.: 1996, "A Typological Review ıf Relative Clause Contructions in Some Turkic Languages", **Current Issues in Turkish Linguistics: Proceedings of the Fifth Internatiınal Conference on Turkish Linguistics**, (B. Rona), Ankara, Hitit Yayınevi, s. 28-32.

DALKIRAN, H.: 2006, Ahmed-i Da'i Tercüme-i Ebü'l-Leys-i Semerkandi Yusuf-Ra'd- İbrahim Sureleri (Giriş-Metin-Dizin-Tıpkıbasım), İstanbul, **Marmara Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü**, Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi.

DENY, J.: 2012, **Türk Dilbilgisi**, (Hazırlayan. A.Benzer), İstanbul, Kabalcı Yayınevi.

ERGİN, M.: 2008, **Türk Dil Bilgisi**, İstanbul, Bayrak Yayınevi.

GEORGE, L. M. ve KORNFİLT, J.: 1981, "Finiteness and Boundedness in Turkish, **Binding and Filtering**, (yayımlayan F. Heny), Cambridge, MIT Yayınları.

GÜLSEVİN, G.: 2011, **Eski Anadolu Türkçesinde Ekler**, Ankara, Türk Dil Kurumu Yayınları.

GUZEV, G. V. ve YILMAZ, Ö. D.. 1999, "Teorik Dilbilimi Açısından Eski Anadolu Türkçesi'nin Özelliklerinin Kıymeti Üzerine", **Osmanlı**, (yayımlayan G. Eren), C. IX, Yeni Türkiye Yay.,Ankara, 412-417.

İNALCIK H., ANHEGGER R.: 2000, **Kānūnnāme-i Sultānī Ber Mūceb-i 'Örf-i 'Osmānī**, Ankara, Türk Tarih Kurumu Yayınları.

KORNFİLT, J.: 1984: Case Marking, Agreement and Empty Categories in Turkish, Yayımlanmamış Doktora tezi, Boston, **Harvard Üniversitesi**.

MİYAGAWA, S.: 2008, "Genitive Subjects in Altaic", **Proceedings of the Workshop on Altaic Linguistics 4**, MIT Working Papers in Linguistics.

ÖZKAN, M.: 2009, **Tarih İçinde Türk Dili**, İstanbul, Filiz Kitabevi.

ÖZMEN, M.: 2001, **Ahmed-i Dâ'î Divanı (Metin- Gramer- Tıpkı Basım)**, Ankara, Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Türk Dil Kurumu Yayınları: 775/1.

TATÇI, M., **Dîvân-ı Yûnus Emre**, Kültür Bakanlığı e-kitap.

ULUTAŞ, S.: 2008, "Feature Inheritence and Subject Case in Turkish", **The International Conference on Turkish Linguistics XIV**.

UYSAL, M.: 2010, Nikâhnâme (İnceleme- Metin), Konya, **Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü**, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi.

KISALTMALAR

ABL: Ablatif
BÜ: Bağlama Ünlüsü
Ç: Çoğul
ÇK: Çoğul Kişi
ÇKİ: Çoğul Kişi İyelik Eki
ÇÖ: Çekim Öbeği
DAT: Datif
DGZ: Duyulan Geçmiş Zaman
EAT: Eski Anadolu Türkçesi
ETR: Ettirgen
FFYE: Fiilden Fiil Yapma Eki
FİYE: Fiilden İsim Yapma Eki
GEN: Genitif
GER: Gerindium
GGZ: Görülen Geçmiş Zaman
İFYE: İsimden Fiil Yapma Eki
İİYE: İsimden İsim Yapma Eki
İST: İstek
İYE: İyelik Eki
LOK: Lokatif
NEG: Olumsuzluk
NOM: Nominatif
PART: Partisip
PAS: Pasif
TK: Tekil Kişi
TKİ: Tekil Kişi İyelik Eki
U: Uyum
Z^0: Zaman Başı
ZN: Zamir "n"si
ZÖ: Zaman Öbeği
φ-özellikler: Kişi, Sayı ve Cinsiyet Özellikleri

Citation Information/Kaynakça Bilgisi

ÇİÇEKLER, A.N., Eski Anadolu Türkçesinde Birleşik Cümlelerde İç Cümlenin Öznesinin Genitif Durum İle Yetkilendirilmesi, ***Turkish Studies*** - *International Periodical for the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic* Volume 10/4 Winter 2015, p. 363-372, ISSN: 1308-2140, www.turkishstudies.net, DOI Number: http://dx.doi.org/10.7827/TurkishStudies.8067, ANKARA-TURKEY